

ikke ønske at stemple de Overvejelser, hvoraf disse Beslutninger ere fremgaaede, som letsindige eller ikke tilstrækkelig begrundede, ville naturligvis kræve stærke Grunde for at gøre det om, som man for saa kort Tid siden har slaaet fast, og Spørgsmaalet bliver altsaa: Hvad er det nu for Grunde, der paaberaabes for at gaa bort fra det, som man i Fjor vedtog? Der maa jeg sige, at Grundene ere mange, men deres Antal staar ikke i Forhold til deres Vægt. Thi man maa gennemgaa dem, baade i de vidtløftige Bemærkninger til Regeringsforslaget og i den Række af Grunde, som Mindretallet har opstillet, saa bliver man nødt til at indrømme, at alt det, som der siges, er Omstændigheder, som man i alt Fald kunde have været bekendt med, før Loven blev vedtagen i Fjor. Der er intet af dette, der er i den Forstand nyt, at det er Ting, som først ere komne frem, efter at Sagen er vedtagen. Det er jo muligt, at en og anden af dem, der have været med til at vedtage Loven i Fjor, maaske ogsaa en og anden af Lovgivningsfaktorerne ikke har gjort sig tilstrækkelig bekendt med disse Omstændigheder, forinden de toge deres Beslutning i Fjor. Men det gælder sikkert i alt Fald ikke for Folketingets Vedkommende, og Flertallet hævder for sig, at det har taget de Forhold i Betragtning, som i saa Henseende have Krav paa at komme i Betragtning. Og med Hensyn til de fleste af de Ting, der her paaberaabes, vil jeg tilføje, at ikke blot ere de ikke ny i den Forstand, at de skulde være opstaaede, efter at Loven i Fjor blev vedtagen, men det er endogsaa Betragtninger, som virkelig vare fremme og bleve omtalte under Behandlingen af Lovforslaget i Fjor. Naar man saaledes taler saa meget om Overfartsforholdenes Vanskelighed, om det store Badested, der er der, og om Betydningen af, at de nu i saa lang Tid have haft deres egen Jurisdiktion o. s. v. — jeg skal ikke komme nærmere ind paa alle disse Punkter, før Mindretallet har haft Lejlighed til at udvikle dem nærmere — saa vil jeg sige, at det blev alt sammen berørt og omtalt og altsaa ogsaa overvejet, inden man tog sin Beslutning om det i Fjor. Særlig skal jeg fremhæve, at de Embedserklæringer, der foreligge i Sagen, ifølge Forholdets Natur ikke kunne have nogen synderlig Vægt over for dette høje Ting; det skulde være nogle mærkelige kongelige danske Embedsmænd, der ikke greb Lejligheden til at redde et Embede, hvor det var muligt at redde det. Men særlig vil jeg

dog paatale, at Amtmanden i Ribe bruger Udtryk om den vedtagne Lov, som han ganske sikkert ved nærmere Overvejelse vil indrømme ere lidet heldige. Han taler om, at det og det, som den vedtagne Lov medfører, „ikke kan forsvares“, og at noget andet „under ingen Omstændigheder kan gaa an.“ Selv om Amtmanden blot var afæsket en Embedserklæring om et paatænkt Lovforslag, forekommer det mig, at det er Udtryk saa stærke, at han maatte vogte sig for at komme med dem, hvis han ikke ønskede at blive desavoueret alt for stærkt. Men naar Talen er om en Lov, der er given, forekommer det mig nok, at det er mildest talt malplaceret af en Embedsmand at omtale det, der er besluttet af Lovgivningsmagten, paa den Maade. Af de underordnede Embedsmænds Erklæringer er den enes noget i samme Stil; der er Udtryk deri, som det undrer mig, at den højtærede Justitsminister har villet optage i Motiverne, men det skal jeg ikke dvæle videre ved. Jeg skønner altsaa ikke, at nogen af de Grunde, der ere paaberaabte for at gaa bort fra det, man i Fjor vedtog, kunne have tilstrækkelig Vægt til, at man skulde gøre det. Tværtimod formener Flertallet, at det, der er passeret, siden denne Lov blev vedtagen, yderligere opfordrer til at holde fast ved den Beslutning, man den Gang traf. Jeg har allerede nævnt det mærkelige i, at Regeringen, saa langt fra at gøre, hvad Loven af 19de Marts 1898 paalagde den, i Retning af straks at tage fat paa Udarbejdelsen af det ny Lovforslag, der skulde forelægges os, ganske rolig lod Sagen hvile. Saa døde imidlertid Birkedommeren paa Fanø sidste Sommer, og saa tog Regeringen Sagen op. Efter den højtærede Ministers Udtalelser blev da Sagen tagen op i den Hensigt at forelægge et Lovforslag som det, Loven paabød, og det kunne vi selvfølgelig kun anerkende; men efter at have indhentet Erklæringerne, fandt den højtærede Minister Anledning til at forandre sin Hensigt og forelagde os saa det Lovforslag, som nu foreligger, og som altsaa gaar ud paa det modsatte af, hvad vi skulde have ventet. Med Hensyn til, hvad der senere er passeret, vil jeg dog særlig fremhæve den Maade, hvorpaa man midlertidig har ordnet Forholdene derovre. At man har besat Embedet som Birkedommer paa Fanø ved Konstitution, efter at Birkedommeren var død, er vel i sin Orden. Naar man ikke i Loven af 19de Marts i Fjor fastsatte den endelige Ordning, men henskød den til særlige Bestemmelser i en senere Lov, var det natur-